

Reforma Kościoła rzymskiego

1. Z ratunkiem pogrążonemu w kryzysie Kościołowi przyszli mnisi z Cluny. Postanowili surowo przestrzegać reguły św. Benedykta. Mnisi z Cluny skorzystali z możliwości wyłączenia się spod władzy miejscowego biskupa. Nie było więc mowy o naciskach ze strony arystokracji w sprawie obsadzania stanowiska opata. Kontemplacja, dzień spędzony zgodnie z liturgią, oderwanie od doczesności. Kolejne opactwa naśladowały mnichów z Cluny. Mówiło się o członkach tych wspólnot – mnisi kluniaccy czyli wzorujący się na opactwie Cluny. Odmawiali zwierzchnictwa biskupowi. Podlegali jedynie papieżowi.
2. Szerzyło się przekonanie, że Kościół nie może podlegać władzy świeckiej. To papież powinien mieć zwierzchność nad cesarstwem. Był to tzw. papieski uniwersalizm.
3. Jak wyglądały wybory papieży? W czasach Ottonów cesarze przyprowadzali do Rzymu swoich kandydatów. Czasem nie mających nic wspólnego ze stanem kapłańskim.
4. Gdy umarł cesarz Henryk III, władza cesarska osłabła. Wykorzystał to papież reformator Mikołaj II. To on zdecydował na synodzie laterańskim w 1059 roku, że wyboru papieża dokona konklawe.
5. Wielkim reformatorem Kościoła okazał się papież Grzegorz VII. Papież uważał i dowodził, że jest zwierzchnikiem wszystkich chrześcijan łącznie z cesarzem. I ma prawo go koronować, i detronizować kiedy chce. Spisał wszystkie swoje pomysły w dokumencie „Dictatus papae”. Uważał, że tylko on ma prawo przekazywać insygnia władzy cesarskiej, i że może zwolnić poddanych niegodnego władcy z przysięgi wobec niego. **Program z „Dictatus papae” przeszedł do historii pod nazwą reform gregoriańskich.** Grzegorz VII uderzał w króla niemieckiego Henryka IV zabraniając biskupom przyjmowania ziemi z rąk świeckich władców (inwestytury, patrz odcinek o feudalizmie). Biskup, który dostawał ziemię od księcia, był od niego uzależniony. Wybuchł spór niemieckiego króla z papieżem, który omówimy w kolejnym odcinku.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl